

Orosz film!

A BOKHARAI HÁREM (A kiwai szűz)

pénztől vasárnapig
a Korzó Moziban

Orosz film!

roppant. Ismét ágyba feküdt és állapota perc-ről-percre rosszabbodott. Senki sem gondolt azért a katasztrófa bekövetkezésére, családja bizott benne, hogy visszanyeri még egészségét, pedig az orvosok már látták a feltartóztatlanul közeledő véget, amely hétfőn este háromnegyed tíz után néhány perccel be is következett. Kass János reszkető kézzel még egyszer megsimogatta kis unokáit, tekintete szeretettel suhant végig gyermekei arcán, azután csendesen, nyugodtan, megbékélve elszenderedett.

A város közönsége csak kedden reggel tudta meg a szomorú hírt, amikor a Kass-vigadó homlokzatára kitűzték a fekete zászlókat. Délután a törzsvendégek szomorúan, szótlanul üldögéltek a szép terrasz márványasztalai körül és könnyes szemmel néztek a sötét lobogóra, amely a régi, szegedi vendégfogadás halálát hirdette.

Szerda délután 5 órakor temetik Kass Jánost a belvárosi temető halottas házából.

Jani bácsi

Aki egyszer látta Szegedet, annak emlékében két nyugateurópai vonás maradt meg. Az egyik a pompás Széchenyi-tér, a másik az országban szinte páratlanul álló Kass-vigadó; és az országnak bármely részében járta, ha kislát, hogy szegedi vagy, — szinte biztosra vehetted a kérdést: »Hát a Jani bácsi hogy van?« Mert Jani bácsi évtizedek óta általánosan ismert volt és össze volt nőve Szeged fogalmával. Azon kevesek közé tartozott, akiknek a lelke teljesen sértetlen marad, ha a hosszú évtizedek súlya fizikumában nyomot hagy is. Ezért lehet talán, hogy épp olyannak ismerik kortársai, mint pár évtizedes barátai és legfrissebb tisztelői. Ez a kép, akár diszmagyarban, akár munkakabátban láttuk, akár a közügyekről hallatta kritikáját, akár a fehér asztalnál uralkodott, mindig a kultúrával telített ősmagyar jellegzetes vonásait mutatta, pedig az ő idegen származású családját is a magyar föld varázsos ereje formálta csak magyarrá.

Rajongva csüggött városán. Hogy annak haladását munkálja, 1898-ban olyan helyen, hol akkor még a békák szolgáltatták a jazz-bandot, felépítette vigadóját. Nagyszerű üzlettől vált meg ezért, a városnak akkori méreteit meghaladó alkott, de bizony a kulturintézmények sorsát ez az objektum sem kerülhette el. Sokáig kellett küzdenie a közönnel, amit azonban legjellemzőbben mégis az ő ajkairól mindig oly kedvesen hangzott ige fejezhet csak ki: »Ráfizetek.« Mert bizony a mi drága jó Jani bácsink három évtizeden át abból utazott annyit a nagy világban és abból adott családjának főúri nevelést, mondjuk, abból élt szinte fényűzően előkelő életet, hogy üzletére állandóan — ráfizetett.

Lelkes barátja volt a sportnak. Gyermekkoromban láttam biciklijén, amelynek még nagyobb volt

az első kereke, mint ő maga, a hatalmas szál szép ember, a másik kereket pedig akár zsebróba szerelhették volna be. Lovagolt, vívott, szenvedélyesen vadászott. A szegedi evezőssportnak egyik legelkessebb tagja volt, aki a Tisza Szegedi Evezős Egylet alapításában is részt vett. Ez előkelő úri társaságokban azonban nemcsak elnöki tisztet viselt, de még néhány évvel ezelőtt is szívesen és könnyedén szeltek lapátjai a vizet.

E tulajdonságokkal együttjárt, hogy eleme volt a vig társaság. Ebben aztán volt is része. Része volt pedig ebben napról-napra és ez életmód miatt még lelkiismeretfurdalást sem érezhetett. Sőt. Mikor egy ízben csodálkozta előtte, hogyan bírja reggelig-reggelig, a legnagyobb komolysággal — amelyből éppen csak egy huncut mosoly árult el valamit — még ő csodálkozott, hogy hát miért, hisz ő reggeltől-reggelig mindig csak dolgozik...

A társaságoknak meg élte eleme volt. Az ő fiatalos lelke hamarosan kinőtt a saját társaságából. Már csak elvétve kereste fel a vigadó egyik sarkában megszokott aglegény-társaságot, amelyből már csak Wimmer Fülöp él, — igaz, hogy ő örökifju maradt — és mind gyakrabban kereste fel a fiatalság társaságát. Itt érezte ő magát igazán otthon. Ennek a fiatalságnak a tanácsa lett a Kiss Kass, ahol az időkben csak a bohémvilág találkozott. Az egyik asztalnál a színesek ültek, a másikon a mi drága jó Jani bácsink elnökölte alatt az »aranyifjuság«. Volt ugyan ott még néhány asztal, de vendégük alig-alig akadt, — talán senki sem akarta megbolygatni ennek a helynek az intimitását.

Ejfelre természetesen már csak egy asztal volt, — mert a két társaság ekkorra már fuzionált. Varázsos, kedves hangulatok között virradt reánk a reggel, amíg Jani bácsi vitte a szót. Gyönyörűen színes volt a fantáziája. Uti és vadászkalandjairól, gáláns históriáiról mindannyian tud-

tuk, hogy költészettel vannak teli, — ő is tudta, hogy mi tudván tudjuk ezt, de nem zavartuk egymást, mi élveztük őt, ő pedig örült, hogy bennünket mulattatott. És, ha a történet végén sohasem is akadt olyan tiszteletlen, — hát meghuzta ő a helyiség közepén lógó harangot maga, amelynek szíjára ékes gót betűkkel az volt beégetve: »Mondj igazat, betörök a fejed.«

Nemcsak szerette, de pártolta is a művészetet. Színes, piktor, szobrász, költő, mind köréje gyűlt. Valósággal becézte őket. Sok fiatal tehetség kalldott volna el az ő mindig megértő lelke nélkül és sok tehetség kibontakozása köszönhetett az ő pártfogásának. Ilyenre azonban sohasem vágyott és csodás könnyedséggel tudott kitérni mindig a hálálkodások elől. A végén szinte úgy tűnt fel a dolog, mintha ő tartoznék köszönettel azért, hogy valakinek mecénása lehetett. Művészként lakásának berendezése is ragyogott. Ez a berendezés valóssággal látványosságzámba ment. Országszerte híres volt a nemes izléssel berendezett sportszoba; ha idegen vetődött közénk, mi büszkélkedtünk vele, mi mutogattuk meg éjszakánként évadján is a pompás lakást és a mi drága jó Jani bácsink ezt is túrta.

Jótekonysága legendászerű volt. A szegények egész hada lepte el konyháját délből, este és amikor ezt azzal tettük szavá, hogy ez rengeteg áldozatába kerül, — panaszkodott... Az volt a válasz, hogy rosszul megy az üzlet, rengeteg étel marad, kell, hogy azt valakivel megétesse... És mert ugylátszik, nem volt annyi szegény, mint amennyi étel maradt, szemérmes szegényeinek maga hordatta ki a déli és estebédet.

Drága jó Jani bácsink, most hordja be a föld népe a szerükbe a termést, az Isten áldását. És most Te is aratsz, most veszed a jó Isten áldását, — amire tudom, — nem fizetsz rá...

T. B.

A város venereás diszpanzert állít fel

Az intézmény éjjel-nappal szolgálatot fog tartani

(A Délmagyarország munkatársától.) A közegészségügyi bizottság tegnap délután rendkívül fontos ügyben tartott előadást dr. Pálffy József tanácsnok elnökletével. A bizottság ezt a javaslatot tárgyalta le, amelyet néhány héttel ezelőtt a tisztí főorvosi hivatal terjesztett a tanács elé a venereás diszpanzer felállítására ügyében. A tanács ezt a nagyfontosságú előterjesztést dr. Pálffy József tanácsnoknak adta ki előkészítés és javaslatlétel végett. Pálffy tanácsnok előbb néhány szakemberrel tárgyalta le a kérdést, majd megfelelő kiegészítéssel összehívta a közegészségügyi bizottságot, amelynek ülésére meghívót kaptak a tagokon kívül az egyetemi szakorvosok valamint a magánorvosok és a munkásbiztosító intézet képviselői is.

A közegészségügyi bizottság ülésén a javaslatot a tisztí főorvos ismertette. Elmondta, hogy ezt a tervet egyesek aggodalommal fogadják eleinte, mert azt hitték, hogy a venereás diszpanzer indokolatlan konkurrenciát teremt az amúgy is súlyos nehézségekkel küzdő orvosok számára. A diszpanzer azonban nem gyógyító intézet lesz, hanem csak tanácsadó szerv, amely a belegeket minden pillanathban kellő utbaigazítással fogja ellátni, sőt az eredeti tervet valószínűleg ki is bővíti, úgyhogy az intézmény éjjel-nappal megszakszítás nélkül tart majd szolgálatot.

A tisztí főorvos ezután azt fejtette, hogy milyen nagy szükség van erre az egészségügyi intézményre, amely igen hatáson működést fejthet ki a legveszedelmesebb népbelegség, a vérbaj terjedésének megakadályozása érdekében. Fentartása nagyon minimális összegbe kerül. Csúpan egyetlen vezető orvosra van szükség, akinek évi fizetésére körülbelül kétezerégy száz pengő kell áldoznia a városnak. Rendelőhelyiséget az intézet a közkörházban kap, tehát a városnak külön helyiségről sem kell gondoskodnia.

Baár Jenő, a munkásbiztosító intézet kerületi pénztárának igazgatója nagy örömmel fogadta a javaslatot és bejelentette, hogy a venereás diszpanzer fentartási költségeihez valószínűleg a munkásbiztosító intézet is

hozzájárulhat valamivel, tehát a városra még jelentéktelenebb teher hárul.

Az egészségügyi bizottság általában nagy tetszéssel fogadta a tervet, egyesek féltették csak az orvosok praxisát, de miután Pálffy József tanácsnok hangsúlyozottan kijelentette, hogy a diszpanzer nem fog konkurrálni az orvosokkal, amennyiben kizárólag a tanácsadás szerepét tölti be, de nem gyógyít, a bizottság egyhangulag elhatározta, hogy a terv megvalósítását javasolja a tanácsnak és kéri, hogy a város halósága már az 1929. évi költségvetésbe vegye fel azt az összeget, amely a diszpanzer felállításához szükséges.

Pálffy tanácsnok a tanács egyik legközelebbi ülésén teszi meg erre vonatkozó előterjesztését.

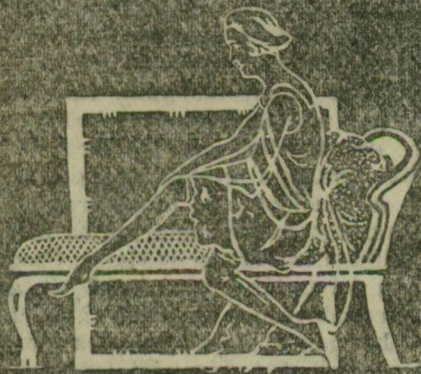
Az olvasó rovata

Szervezkedjenek a lakók

Igen tisztelt Szerkesztő ur! Örömmel üdvözlöm azt a bátor hangú „Egy szegény lakó” aláírású cikk íróját, aki fel mert szólalni a házigazdák kapzsisága ellen és szervezkedésre szólította fel a lakókat. Valóban itt lenne a legjobb ideje a szervezkedésnek! Ha jól tudom, volt is, van is már egy ilyen szervezetté, amelynek a célja lenne a lakók érdekeit megvédeni. De hol van az a szervezet? Miért nem lép fel nyíltan és bátran a lakók mellett? Fel kellene a szervezetnek a lakók figyelmét hívni és figyelmeztetni őket, hogy mit és mennyit kell fizetniük és bátorítani őket, hogy nyugodtan szálljanak szembe a házi urak tulzolt vagy nem jogos követeléseikkel. Így talán elérnénk valamit. Tisztelettel: Egy másik szegény lakó.

Dr. Gréf-féle boraxos kölnivíz

ugy illatánál, mint boraxtartalmánál fogva kitűnő hatása. Csak zárt üvegekben kapható a 253 Szent Rókus gyógyszerárban. Kis üveg ára 1.20, nagy üveg ára 2.40.

A SZAVATOLT
SCHWEIZI SELYEMHARISNYA
VEDJEGYE

ELKÉPZELHETŐ LEGJOBB GYÁRTMANY!

ELSZAKITHATATLAN!

PARONKÉNT P. 7.50

KAPHATÓ KIZÁRÓLAG

POLLÁK TESTVÉREK
DIVATÁRUHÁZÁBAN